

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання X № 24 (1036) ВІВТОРОК, 25 ЛЮТОГО 1969 р. Ціна 2 коп.

КРАЇНА СЛАВИТЬ ЛЕГЕНДАРНИЙ ПОДВИГ

23 лютого, в день 51-ї річниці Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, у Пскові в урочистій обстановці був відкритий пам'ятник на честь перших перемог Радянської Армії в 1918 році.

Тут, на псковській землі, перші полки Червоної Армії в 1918 році дали відсіч військам кайзерівської Німеччини, які рзалися до революційного Петрограда. Самодідаційний героїзм воїнів приніс першу перемогу молодій армії Країни Рад. І в пам'ять про цей легендарний подвиг на південно-східній околиці міста, там, де точилися запеклі бої, вдячні потомки спорудили монумент Вічній славі.

(ТАРС).

Чотири роки тому Борис Макаренко приїхав у Кіровоград після закінчення Одеського художнього училища імені Грекова. Зовсім недавно Борис Макаренко закінчив погруддя Героя Радянського Союзу Василя Портика. Зараз він працює над бюстом В. І. Леніна, який буде встановлено в міській середній школі № 6.

Фото В. КОВПАКА.

ВІСТІ З КОМПАНІЙВСЬКОГО РАЙОНУ

Слухачами комсомольських читань, які відбулися щодня в районному Будинку культури, були молоді робітники, колгоспники, учні шкіл і ветеринарного технікуму. З лекцією «Ленін і наш край» виступила секретар райкому комсомолу Н. Холодій. Лекції на таку ж тему відбулися і в селах району.

Під час наступних читань комсомольські активісти райцентру прослухають лекції з історії комсомольської організації району, про п'ятдесятирічний шлях комсомолу України, про структуру комсомольських організацій та інші.

Через кілька днів закінчатся заняття в школі комсомольського активу при Компаніївському веттехнікумі. За чотири місяці студенти вступного курсу прослухали виступи партійних і комсомольських працівників, працівників культурних і спортивних організацій про форми і методи комсомольської роботи, про організацію змагань, про шефські зв'язки із школою, про організацію дозвілля. Знання, які набули майбутні спеціалісти сільського господарства, прийдуть їм в громадській роботі.

Бюро райкому ЛКСМУ схвалило ініціативу учнів Червонопершої середньої школи, які зобов'язалися впродовж цього року по 65 центнерів кукурудзи на площі 20 гектарів. Учні школи району підновили поповнення своїх рослинників. А минулого тижня відбувся загальнорайонний недільник по заготівлі і вивезенню на поля органічних добрив. Добре попрацювали для майбутнього врожаю юні хлібороби.

● КОНТРОЛЕР — РОБІТНИЧА СОВІТЬ

ПІТАННЯ підняте газетою «Молодий комунар», має ту цінність, що дає можливість обмінятися досвідом боротьби за поліпшення якості продукції. Мене, як начальника ВТК заводу вогномірвальних приладів, рубрика «Контролер — робітнича совість» радує тим, що газета залучає молодь до цієї справи. З часом все більше комсомольців і молоді вливаються в лави борців за якість.

Продукцію тільки відмінної якості здають комсомольці Олександр Ігнат'єв, Валентина Ракавін, Петро Писар'єв, молодий робітник Володимир Петров. Петров має для деталей, які виготовляє, особисте клеймо. Найближчим часом особисте клеймо вручать ще кільком комсомольцям.

Відповідальність робітників, залучених до системи бездефектного виготовлення продукції і здачі її ВТК з першого пред'явлення, різко підвищується. З цією метою управління заводу, партійний та комсомольський комітети виробили ряд заходів. Так змінено технічний процес контролю і здачі продукції.

Наприклад, при виготовленні «ноги» для вагів ВНЗ-5 раніше контролювалися відділом технічного контролю дев'ять операцій. Зараз ВТК контролює тільки дуже важливу, з високим класом точності, сьому операцію і фінішну — дев'яту. Останні ж контролюються самими виготовачами: робітником, наладчиком, майстром.

При такій системі відділом контролюється не вся продукція, а певний відсоток на вибірку. З тисячі перевіряється лише сотня.

Впровадження саратовської системи контролю на заводі вогномірвальних приладів проходить не гладко, особливо з самого початку. Кожен виробничник добре знає, що при цьому порушується раніше налагоджений ритм, підвищується відповідальність кожного, хто бере участь у виробництві. Кожен розуміє, що для цього потрібен стимул. Наш завод малий, а звідси і розміри грошових премій поки що невеликі. В той час, як на ведучих

ЧОТИРИ ІНСТАНЦІЇ

підприємств такий процент може сягати значно більше.

Тим паче, що наш завод останнім часом освоював нову продукцію: лабораторне обладнання для будівельної промисловості (комплект із шести назв продукції). Це ускладнило роботу по впровадженню системи саратовців. І все ж, тридцять відсотків робітників працюють за цією системою, одинадцять із них мають особисте клеймо.

У квітні 1968 року на заводі було розроблене положення про бездефектне виготовлення продукції і здачу її ВТК з першого пред'явлення, а вже до кінця першого півріччя нинішнього року впровадження цієї системи буде повністю завершено.

Розроблено положення про преміювання за високу якість. Процент премії залежить від складності операції, від точності виготовлення та ін.

Крім вищезгаданого, велике значення при впровадженні системи має спеціфіка продукції заводу. Продукція проходить контроль, якого не має жоден з виробів підприємства нашої області.

Загалом продукція заводу проходить чотири інстанції контролю. Перша — робітник, його сумління; друга — відділ технічного контролю; третя — лабораторія по контролю точності вогномірвальних приладів; і четверта — споживач.

Це дуже складний процес контролю, добра доля якого припадає на безпосереднього виготовлювача продукції — робітника, і все ж завод не має жодної рекламції, жодного бракованого лабораторією приладу. Бо кожен на заводі — і молодий робітник, і ветеран — вболівають за честь заводської марки.

Ш. АКУРА,
начальник відділу технічного контролю заводу вогномірвальних приладів.
м. Кіровоград.

МИ ЗНАЕМО, що не слід забувати, коли ми говоримо про дівчину, жінку, її працю, відпочинок, її турботи, не слід забувати про жіночість, розуміння, що сила жінки — в її красі, в її ніжності, в її турботі (так тільки вона може!) про дітей, про сім'ю, в її умільних руках і хвилюючих піснях. Але ми відібрали б у жінки дуже багато, коли б залишили їй тільки ніжність і не дали можливості розкритися її мужності, її силі.

І коли Радянська влада вперше в історії дала жінці ступінь можливість, вона перш за все дала, що жіноцтво молоді Країни Рад може стати пліч-о-пліч з бійцями і сталеварами, комбайнерами і будівельниками, пліч-о-пліч борючись за нове життя. Жінки-льотчиці, жінки-вчені, жінки-трактористки, жінки-депутати, перша жінка — космонавт... Наші жінки горді цим, горді своїм великим правом.

Чи стосуються ці загальники вище нагнаного заклякту? Безперечно. В Кіровоградському хліборобському краї, де так потрібні робітниці неспіваючі руки, трудяться немало жінок-механізаторів. Поневіра в цьому русі були ровесниці-сподвижниці Паші Ангеліної, за ними пішли у важкі післявоєнні роки наші матері, а тепер на ланах чути перегук наших одноліток. Поряд з ветеранами Марією Правдою з Кіровоградського району, Клавдією Ярославською з Кременчуцького, стали дев'ятнадцяти-двадцятирічні. Молода трактористка Галина Ланчуковська з Новоархангельського району нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора, Лідія Гуля з Петрівського здобула почесне звання «Заслужений механізатор республіки», п'ятнадцять дівчат-механізаторів нагороджені Почесними грамотами ЦК ВЛКСМ.

Свого часу обласна молодіжна газета розповідала про багатьох дівчат-трактористок. В області чимало прикладів того, як молодих механізаторок оточували доброю увагою, створювали хороші умови для праці. І те мало неабияку віддачу. Разом з хлопцями-трактористами наші дівчата порадували ниву господарської турботою про землю-годувальницю. Сот-

ЗА КЕРМО, ТРУДІВНИЦІ!

ні, тисячі гектарів оранки, культивування, розпушення міжрядь, сотні тисяч тонн перевезених вантажів.

З А К Л И К: «Дівчата — на трактор!» був одним із тих закликів, який серед молоді Кіровоградщини знайшов найширший відгук. Нещодавно позитивний досвід підготовки в нашій області жінок-механізаторів відзначила газета «Правда». Вона зокрема писала:

«Головне тепер — добре організувати технічне навчання жіночих кадрів. В багатьох районах країни накопичено цінний досвід такої роботи. На полях Кіровоградської області, наприклад, вже трудяться механізаторами 233 жінки... В минулому році професію машиніста широкого профілю одержали тут близько ста дівчат, а нині буде випущено ще понад сто спеціалісток... Позитивна практика кіровоградців заслуговує тим більше широкого поширення, що тепер організуються трирічні сільські професійно-технічні училища, які будуть одночасно давати атестати про освоєння професії і одержання середньої освіти».

Така оцінка патріотичного руху серед кіровоградських дівчат і надихає нас і зобов'язує і надає обіцянку честь та множити славу кіровоградських степовичок-механізаторів.

Нині в Бобринецькому училищі механізації за комсомольськими путівками навчається 101 дівчина. Цікавим, змістовним життям живуть майбутні трактористки. Нещодавно вони зустрілися з колишніми випускницями закладу нині Героїни Соціалістичної Праці бригадирами тракторних бригад Семеном Онуфрієвичем Гончарком та Іваном Кириловичем Гниляком, що багато сил віддали праці в Бобринецьких колгоспах. Ветерани сказали слово про свою хліборобську долю, дали добрі батьківські поради. А майбутні трактористки розповіли про своє навчання, про кращих учнів Ніну Гарцук, Марію Демчик, Надію Ободовську, Таню Волкову, Любу Скалинську. Ось що пише комсомольському секретареві артілі імені Карла Маркса, що в Новоархангельському районі, Василеві Люшня-

ку рекомендована на навчання Катерина Безз:

«Спасибі, що дали путівку мені в Бобринецьке училище механізації. Тут хороше — прекрасні класи для навчання, а всі умови для хорошого відпочинку... Я вже децю розбираюся в техніці, після закінчення повернуся в рідний колгосп механізатором. Тож готуйте зустріч!»

Та про те (і тут уже до місця слова, сказані на початку) в редакцію цими днями надійшов лист іншого, сумного змісту. Із села Зеленої Компаніївського району скаржаться:

«Часто пишуть про дівчат — колишніх курсантів Бобринецького училища, які вже по декілька років працюють механізаторами. Це дуже хороше. Всі знають, що в нас не вистачає механізаторів, тому і дівчат за своїм бажанням, по путівках райкомів комсомолу. В райкомі багато обіцяють, а що виходить насправді? Працюють дівчата на тракторах у своїх рідних колгоспах, чому ж ніхто не цікавиться, як вони працюють, як ставляться правління колгоспів до їх запитів та прохань. У нас є одна дівчина, і вона говорить: «Чи ми найкращі, чи ми не правильно робимо, що працюємо на тракторах?». Вони просила цього літа, щоб допомогли полагодити будівлю, а правління відмовило... І це в Компаніївському районі, де майже в кожному колгоспі не укомплектовані тракторні бригади... Ця робота потребує і сили і витівки, і не кожному справитися з нею, чому ж райком комсомолу не цікавиться, як живуть дівчата-трактористки».

Дуже добре, що держава надала значні пільги жінкам-механізаторам, але дуже хотілося б, щоб і правління колгоспів не ставилися до цього байдуже».

Так, саме байдужістю місцевих комсомольських організацій, господарників до хорошого патріотичного прагнення дівчат-механізаторів стати біля машин, віджило-о думкою, яку ще дехто має, про те, що жінці не на машині працювати, можна пояснити випадки, коли після закінчення училищ механізації дівчаткам-трактористкам доводиться розлучатися зі своїми мріями осідлати сталевих коней, як сталося це в тому ж Новоархангельському районі — в колгоспі імені Куйбишева. З підготовлених 42 дівчат — механізаторів в тракторних бригадах тут

працює лише 4. І подібне не рідкість. В Кіровоградському районі, наприклад, з 39 молодих колгоспниць, що закінчили училище механізації по набутій спеціальності, трудяться 3, в Маловишківському — 3 з 34.

Б Е З В І Д П О В І Д А Л Ь Н Е ставлення до підготовки сільських механізаторів з числа жінок іноді виявляється уже при добірї контингенту майбутніх трактористок.

— Нині у нас навчається 101 дівчина, — розповідає заступник директора по навчальній частині Бобринецького училища З. О. Сивокін, — а прийшло всього 140. З якої ж причини відіяслося стільки? Не прохідний бал у всякому разі став на заваді. Просто чимало дівчат псгано були поінформовані, на кого вони вчитимуться, скільки і т. п. Декому в райкомах говорили, що вчитимуться на швачок, медичних сестер... Особливо багато повернулося дівчат з Долинського району — 7, з Новоукраїнського — 5, Селекандрівського.

Це зауваження не потребує, мабуть, особливих коментарів. Аби з рук — ось так дехто займається важливим питанням підготовки механізованих кадрів. А треба сказати, що підбір кандидаток для навчання — то тільки початок серйозної роботи. Комсомольські організації повинні цікавитися і ходом навчання, і практикою, і, безперечно, самим трудовлаштуванням трактористок.

А після того, як дівчина сіла за кермо машини, увага до її роботи має бути ще пильнішою. Вчасна допомога, порада, забезпеченість, якщо хочете, настрої — всім цим цікавиться дбайливий комсомольський секретар.

«Дівчата — на трактор!» За цим закликком має бути велика робота по підготовці механізаторських кадрів з числа сільських трудівниць.

Четверо з молодіжної групкомсорт Микола Давидов, Іван Чабан, Анатолій Ковпак, Василь Рак.

Хліб молодіжної,

або кілька фактів до суперечки „яканинімолодьпішла“

ЦЬОГО шустрого чоловічка неспівного віку я запримітив ще на вокзалі. Він, з підкреслено скорботним обличчям, підійшов до касового вікна, щось поцікавив тим, хто стояв першим у черзі, і вже за хвилину ховав квиток кудись поглибше.

Іхати нам випало в одному вагоні. У переповненому купе чоловічок влаштувався напрочуд швидко. Ущипнув біляву молодичку, іншій кинув якусь приказку, і виявилось, що на сидінні, де тісно було трьом, може розміститися й четвертий, не знімаючи навіть пальта. Розмовою він заволодів так само швидко. Почав з погоди («Це од атома така буря. І ті рвуть, і ті рвуть. Чия сильніше рвоне — у той бік і дме»), потім перейшов на урожай («Земля на три метри мерзла, не витримає жито...»). В нього корінь кушення грубіший. А пшениця — не витримає жито»). Хтось посміхався, хтось — із молодих — гарячково спробував суперечити, але чоловічок, раз заволодівши увагою купе, не збирався поступатися.

— От я й кажу, — адресувався він до найближчої сусідки, — тепер вони всі видіє образовані, не дадуть старшому слова вимовити...

Гарячий опонент примовк, а наш оратор осідлав, видно, улюбленого коника. Бо не злязав з нього до самого Кіровограда. Він не просто говорив. Він промовляв, читав лекцію, він розбивав ушесті уявного противника за всіма правилами, не забуваючи однак обома ногами притримувати тугельку валізки. Лекція його зводилася, коротко, до того, що «молодь лїни не така, як ми були» і що «їм усе готове подавай, довір діло — з голоду пропадуть».

ДВОХ ВЕДУЧИХ ОСЕІ райкомівської до «газика» вистачило тільки, щоб відіхати за півкілометра від колгоспної контори. Водій Гепа виявився оптимістом: «Пономаренкові хлєси витягнуть... А ти попід очима топольками держи. Прямо на господарство вийдеш». Пономаренкові хлопці — комсомольсько-молодіжна тракторна бригада І. Я. По-

Тільки гусеничний пройде... марепа — це те, що мені й потрібно. Та я мало вірю, що сьогодні вдасться їх зустріти: завірюха — світа не видно, кому охота в таку погоду з теплої хати виходити?

...Колись тут була кормокухня, від неї лишилися стіни і сякий-такий дах. Василь Рак з Анатолієм Ковпаком ворожать тут, біля паяльних ламп, Віктор Бакун гріє воду для радіаторів. Потім довго пиккетить пускач, нарешті заводиться двигун — і ми ідемо на польовий стан.

На початку грудня минулого року у бригаді відбулися збори, на яких механізатори визначили, з чим прийдуть до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. Тоді ж вирішили звернутися до всіх комсомольсько-молодіжних бригад області із закликком змагатися за високий урожай 1969 року. Що ж зроблено молодіжним колективом, щоб виконати пам'ячене?

1800 гектарів поля, на недавню мірку цілий колгосп, — ось бригадна площа. 750 із них засіяно озиминою — «безостю-1» і «миронівською-808». Види на урожай? Хлібороба цікавлять не вони, а сам урожай. Щоб він був, на початку зими хлопці взяли за сокири. І лісосуруги розчистили, і на кількох стах гектарах розкидали гілля. Тепер сніг там у полі.

Решту засівати і обробляти весною. Чим? Ще в грудневою зведенні про ремонт інвентаря графа третьої бригади була заповнена цифрою 100 процентів. Борони і сівалки, котки і культиватори — все це давно підготовлене до роботи.

Трактористи не тільки техніку, а й себе підготували до весни. Кожній п'ятниці — навчання. Землякам О. В. Гіталава не лічить покладається на сапалінци. І бригада комплектує механізовані ланки, які з мінімальними затратами ручної праці вирощуватимуть кукурудзу й буряки. Одну з них очолив тракторист першого класу Василь Рак, другу — тракторист першого класу Микола Власов.

До складу ланок включили і новачків. Микола Чабан, Григорій і Василь Береневки перший рік вийдуть на бурякову плантацію не причіплювачами, а трактористами. Бригадир і ланковий упевнені: не підведуть хлопці, на заняттях і техніку, й агротехніку освоїли добре.

УРОЖАЙ — напрям головного удару. Та зовсім не він примушує механізатора за будь-якої погоди заводити трактори: ферма — теж турбота комсомольсько-молодіжної. То за кормами поїхати, то щось із водопроводом трапиться, а буває, що й автошкєрна з молоком тільки на буксирі може до міста пробратися.

Завірюха так і не вщухла того дня, не видно було, щоб і наступного погода змінилася. Механізаторський «десант» повантажився на причеп, і Анатолій Ковпак, вгадуючи дорогу, повів свого «Т-74» на господарство. Польовий стан залишився десь далеко за сніговою стіною. Та недовго йому бути самотім.

КОЛИ я слухав розглагольовування свого випадкового попутника на тему «яканинімолодьпішла», мені хотілося спинити поїзд і повести неспроханого «лектора» туди, звідки я повертався — в третю бригаду колгоспу «Дружба».

Ю. МОТОРНИЙ.

м. Новоукраїнка.

Фото автора.

ЛЕКТОР І ЛЕКЦІЯ

ТЕМИ ПІДКАЗАВ СУЧАСНИК

ОДНОГО разу я приїхав у село Сабатинівку Ульяновського району. На видних місцях висіли оголошення, що в сільському клубі відбудеться лекція на тему «Комунистичне виховання молоді».

Разом з колгоспниками й сільськими інтелігентами я слухав лектора. Він, історик за освітою, досвідчена людина, говорив упевнено. Та чим далі слухав промовця, тим гостріше виникало почуття невдоволення. Більшість присутніх у залі про щось розмовляла між собою, дехто дрімив.

У чому ж справа? Адже лекція була добре написана. Звідки ж така байдужість? Я запитав юнака, що сидів поруч:

— Що вам сказати... Все вірно. Тільки про це ми читали в газетах, чули.

Дійсно, щирої, відвертої розмови не було, не вийшло. Загальні слова, загальні міркування не зачепили струни серця, не запалили вогника, а тому не викликали роздумів, бажання посперечатися.

Кожний виступ перед трудящими, а особливо перед молодим сучасником, має, на мій погляд, свій коефіцієнт корисної дії. На цей раз ККД виявився дуже низьким: послухали і розійшлися.

Пригадую іншу лекцію в цьому ж районі, в Будинку культури села Грушки на тему «Образ В. І. Леніна в художній літературі та мистецтві». Лектор т. Рябокінь, вчителька місцевої школи, доступною мовою розкривала багатогранний образ вождя світового пролетаріату. Свої тези підкріплювала уривками з художніх творів, наочністю. Кожне слово лектора з великою емоційністю впливало на присутніх у залі.

Члени нашої комісії по пропаганді знань серед молоді при обласній організації товариства «Знання» самі виступають з лекціями, доповідями перед молоддю, що найважливіше, прагнуть допомогти лекторам у підвищенні їх майстерності. З цією метою проводиться прослухування лекцій, їх рецензування. Щороку в Центральному лекторії ми проводимо триденний семінар лекторів, які виступають на молодіжні теми. Тут можна послушати виступи вчених, літераторів, краєвих лекторів Г. Я. Макогон, Г. К. Попової, О. І. Казаріної, Т. В. Жерких та інших.

ПІДГОТОВКУ майбутніх ораторів ведуть школи молодого лектора, які працюють у педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна, в технікумах механізації сільського господарства, сільськогосподарського машинобудування, Олександрійському педагогічному училищі, на обласній сільськогосподар-

ШАБЛОН НЕ ПІДХОДИТЬ, ВИМАГАЄТЬСЯ ПОШУК

ській дослідній станції та в ряді сіл і районів області. Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування і обласний Будинок атеїзму за два останні роки підготували групу молодих лекторів-атеїстів, які несуть у маси світло наукових знань.

Минулий рік був значущим для молоді країни тим, що разом з усім народом вона урочисто відзначила славне 50-річчя Ленінського комсомолу. Підготовці цієї знаменної дати була підпорядкована робота комісії. Про славний шлях ВЛКСМ за 50 років читалися лекції, доповіді, проводилися бесіди, комсомолу присвячувалися тематичні вечори, конференції. Члени комісії прагнули повніше використати у своїй роботі такі могутні засоби, як преса, радіо, телебачення. Широкою популярністю серед молоді користувалася радіослєкторія «Комсомол — вірний партії син». Перед його слухачами пройшла вся історія комсомолу Кіровоградщини — від перших комсомольських осередків у Бобринці, Гайвороні, Новоукраїнці до сотисязного загону сьогоднішньої комсомольської гвардії.

Багато хороших відгуків одержали організатори телевізійного «Клубу цікавих зустрічей». Перед телезраном виступили наші колишні комсомольці-земляки, дорогі гості молоді Кіровоградщини й маршал В. О. Судець, адмірал флоту М. Є. Басистенко, професор Г. Д. Возченко, Герої Радянського Союзу, відважні підпільники та багато інших.

Глибокий слід у серцях молодих кіровоградців залишила теоретична конференція по праці В. І. Леніна «Завдання спілок молоді», яку організувала комісія разом з міським комсомолом і обласною бібліотекою імені Н. К. Крупської. Студенти і робітники, учні технікумів і профтехучилищ говорили про те, як вони розуміють і здійснюють на практиці ленінський заповіт вчитися комунізму.

На недавніх зборах членів комісії ми обговорили підсумки роботи за 1968 рік та хід виконання на-

ших заходів по підготовці до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. **П**ОЧАТОК зроблено. По обласному радіо прозвучало чотири бесіди суботнього радіолекторію «Ім'я Леніна в наших серцях, заповіти Леніна в наших ділах». Їх із задоволенням слухають і дітні, і молоді люди, і школярі.

У Центральному лекторії міста Кіровограда організовані комсомольські читання. Їх мета — допомогти молоді творчо оволодіти ленінізмом. З лекціями вже виступили перший секретар обкому комсомолу М. Сиротюк, перший секретар Кіровоградського міськкомунрадіо Л. Ніцой. Лектор, член комісії В. Чабаненко прочитав лекцію «Ім'я В. І. Леніна на карті області», старий більшовик М. Степанов виступив на тему: «В. І. Ленін — великий друг і вчитель молоді». Для відвідувачів (власників абонементу) будуть влаштовані також тематичні вечори, теоретичні конференції, перегляд хронікально-документальних і художніх революційних кінофільмів. Дуже добре, що такі комсомольські читання вже почали проводити в містах і районах області.

Наша комісія разом з обласним комітетом ЛКСМУ проведе конференцію комсомольського активу на тему: «Виховання молоді на прикладах життя і діяльності В. І. Леніна», в містах і райцентрах будуть організовані кінолекторії «Сторінки великого життя».

1969-й рік також ювілейний. Комсомол України буде відзначати своє п'ятдесятиріччя. Готуючись до Ленінського ювілею і до 50-річчя ЛКСМУ України, обласна, міські, районні комісії по пропаганді знань серед молоді товариства «Знання» позинні активізувати свою діяльність. Хай кожного вечора наше полум'яне, правдиве слово лунає в молодіжних аудиторіях.

Попереду у нас велика робота, та беремося за неї охоче. Бо ми усвідомлюємо, що людям потрібне, як хліб, здушевне, правдиве, хвилююче слово, яке духовно збагачує і утверджує красу комуністичного ідеалу.

П. МАРЧЕНКО,
голова бюро комісії по пропаганді знань серед молоді обласної організації товариства «Знання».

З КОЖНОГО РЕЙСУ

З кожного рейсу — дарунок. Так вирішили члени комсомольсько-молодіжної колоні, яку очолює Валерій Ліпатов. Молоді залізничники зобов'язалися зустріти 100-річчя від дня народження В. І. Леніна новими трудовими здобутками і вже зараз дбають про те, щоб з кожного рейсу повертатися перемогою. На їх рахунок вже сотні тонн понадпланових вантажів, не один десяток зекономлено дизельного палива, проведено по сталевих магістралях сотні великовантажних поїздів. Першими трудовими успіхами можуть похвалитися Олег Палловський, Володимир Болотніков, Ігор Смуґлій та Євген Воронський.

В. ПОНОМАРЕНКО,
Локомотивне депо, м. Знамянка.

У НИХ СХОЖІ ДОЛІ

Вони прийшли в правління і попросили, щоб їх направити працювати на ферму. Просьбу їх задовольнили. Так колектив молочно-товарної ферми поповнився випускниками Кіровоградської сільської школи. Ось їх імена — Лідія Скрипник, Любов Безсольна, Тамара Височ, Євгенія Юхименко та Ішні. Дівчата взяли соціалістич-

ні зобов'язання надіти в цьому році по 3200 кілограмів молока від кожної корови. Є всі надії, що молоді доярки додержат свого слова.

Короткі біографії у колішніх випускниць школи. Але багато у них спільного. І зараз дівчата разом пишуть свою трудову біографію.

Л. ДЖОГАН,
доярка колгоспу імені Леніна Доліньського району.

Замети на польовому стані — арівень з дахом.

ТУДИ, ДЕ ТРОПІК
КОЗЕРОГА

... Вигантувала пламенисти-ми маками степ під сонцем ти-хо пряде свою нескінченну ду-му. І буряються зелені хвилі сінокосів, і білі вітрила хма-рин тривають над ними. Степ, як і море, — коліска казок, і найпрекрасніша з них та, яку вигантувало в серці наших ди-тинство.

За поруділими, високими яр-ками, в спекні дні, чітко за-в'юнені деревами, уявляв я сма-радовість кокосових пальм (о, як хотілося мені побачити їх наяву!), мої степові пагорби-кургани, що, мов гірське пасмо, вселетською короною обрами-ли припорошене живняною ку-равою засмітке чоло села, зда-валися недосяжно казковими кораловими островами. І я прий-шов до вас, мої острови, мов голубе море!

У ГОЛУБОМУ безмежжі Тихого океану, між 15 і 21 паралеллями південної широти, ле-жать низка островів Фіджі. До цього архіпе-лагу входить майже триста великих і менших островів.

Вечоріє, власне, вечір тут, у тропіках, настає без сутінків: як тільки сонце скотиться у воду, відразу ж настає темрява. І тоді на темно-синьому тлі неба чітко вимальовуються чис-ленні сузір'я і зорі, яких не бачимо ми, люди Північної півкулі землі. Це — іший світ, інше небо, та навіть і відстані звідси до рідних бе-регів прямо-таки космічні: сваяжимо, до Одеси звідси аж тридцять тисяч кілометрів.

Сузір'я Козерога, Південний Хрест, мов гро-на виногради, низько нависають над хиткими шоглами нашого корабля. А тіла наші обцяю-ває лагідний південно-східний пасат, вітер, що його моряки вважають самим полюбимим.

Полінезії! І серце при-роче биться, бо сюди потрапляє, та й то випадково, хіба що один з мільйонів і мільйонів тих, кого кличе не-стримно далека дорога блукаль.

Здалеку, вже за десятки миль од берега, ві-тер донесить духмяний трюнок тропічних хаш... До острова Віті-Леву ми підійшли на світанку. Десь, з-за високого чагоколу пальмових гаїв і хребтуватого пагір'я, викочується сон-ячний диск, — все навколо палахкотить в ори-жово-жовтуваті огні. І раптом з цього во-гненого горнила, ніби підняті рукою казкового велетня з безодні океанської, постають великі й менші острови.

І згадалися вірші, прочитані давно:
О том, що где-то єсть окраина —
Туда, за тропик Козерога,
Где капитана с ликом Кайна
Легла ужасная дорога.

Звідусюди нас оточили зелені острови, схожі на гоштровісті полінезійські човни. Вони горні-ті. Зубчасті вершини оповиті туманом.

Причало нам відвелся хороший, той причал, де в 1908 році стояла шхуна Джека Лондона «Снарка», коли він закінчував подорож до південних вірів.

ІДЖІ називають островами вічної весни. Назва цілком виправдана, коли мати на увазі природні умови Фіджійського архіпе-лагу: тепло, сонячно, але й не така спека, як на землях, розташованих ближче до екватора. Найнижча температура буває плюс 18 граду-сів, і це вважається зимою; в жаркі дні літа вона не перевищує плюс 30 градусів.

Біля підніжжя гір, на посухих піщаних ми-сах, в затінку лапятих тайтянських каштанів причаїлися котеджі і віли англійців. Широко розчинними вікнами дивляться вони в золо-тавий пісок, чи не закриється там крупинка золота. Банкати вікна від проливають товці води, на дні яких лежать чудові перламутрові черепашки так званого моллюска трюнка. Чер-епашки ті дорого ціняться в Англії.

На Фіджі багато пальм. Вони прекрасні. Стрункі, високі. Зверху їх вінчає зелена гречетна корона — широколисте віяло, од яко-го, як від парасольки, на прибережний пісок падає прохолодна тінь. Під листям ясними громиами висають, обвисши засмаглу пальмо-у шию, вагомі кокосові горіхи.

Перед пальмою, як перед святинею, схили-ються в благоговінні: вона — годувальниця острови.

У НОЧІ випав дощ, і краплиста роса бли-щачить на смарагдових пальмах, на дахах будиночків. Прокидається місто: вулицями снують легкові автомобілі — машини знаті, Фіджійці ж ходять босоніж. Першими проки-даються торгівці. Візан, наважжені жовтими знашними бананами, золотистими ананасами,

Продовження. Початок в газеті за 1, 4, 6, 8, 11, 13 і 15 лютого.

Острів Фіджі. Фруктовий базар.

Леонід ТЕНДЮК

кокосовими горіхами, поспішають до причалу, де розташований базар.

Довгасті риди прилавоків, на них — фрукти, різні дива морського дна: гігантські панцири черепах, найризомантішіша риба. Не базар — підводні сади Нептуна.

Серед екзотичних речей — намиста з мер-ських черепашок і насіння якоїсь тропічної рослини, фігурки, вирізані з дерева, тон-гі-лазі, до блиску відшліфовані зуби каша-лота.

А ще на цим базарі є чудесні вироби з дере-ва. Треба бути надивовижу обдарованим, щоб на сидінні стільця зі стовбура манірово-го дерева вирізати справжню карту Фід-жійського архіпеагу: великі острови і дель-помітні коралові рифи, атоли і широкі лагуни.

В одному магазині на Фіджі мені до рук потрапила географічна карта. «Духовні бать-ки» Фіджійців — англійські колонізатори — німало попрацювали, щоб на «належний» рів-ень піднести культурний і політичний рівень мешанців. Так от, про карту. Там, де від-мера до моря розкинулася простора Країна Рад, на цій розкішкованої карті красується так: від Москви до Чукотки територія носить назву «Самодія», нижче неї — Далекій Схід, Сибір, Середня Азія — зветься «Сибірською імперією». Як емблема до цієї «самодієвої» цивілізації — сидить білий ведмідь і смоче лапу.

Ну що ж, подивимось на твої колеса, Вели-кобританіє, посланемо, до якого прогресу до-вели колоніальні народи ви, папові!

1774 рік. Англійський капітан Джеймс Кук підійшов близько до цих островів. Але тубіль-ці, ніби передчуваючи, що він прийшов не з добром, не дозволили Кукові висадитися на берег.

1774 рік. На цей раз капітан Барбур кинув якір біля берегів Віті-Леву. Фіджійці на бойо-вих каноє напали на чужинців.

Початок — середина XIX століття. До Фіджі тягнуться руки місіонерів усіх мастей. Першу скрипку грають англійські. Вони в одній руці тримають святий хрест, наверхуючи в свою віру «дикунів», а другу заносять для удару в спину цим дітям природи.

Удар виявляється влучним: Фіджі ще рані-ше славились як центр работоргівлі, а в 1874 році Англія усунула від влад Фіджійського вождя Такомбу і острови перетворила на свою колонію. В центрі Суви споруджено гранітний обеліск. Але це не пам'ятник герою, хоч би такому легендарному титану, як Мауї, що з океанської безодні високо в небо на ру-ках своїх підняв скелі та й скам'яніла навліно, а на його печачі і поміні тримаються ці со-нячні острови. Ні, англійці спорудили обеліск на честь остаточного завоювання островів.

Мені з четвертої години дня на вахту. Вах-ти для матросів постійні: в морі — ходові, на рулі, на стоянках — біля трапу... Зараз біля нашого судна десятки людей. З великими чорними, як зорі, очима сумовиті ін-дійці (на Фіджі ще з давнини проживає ні-мало вихідців з Індії, Китаю). Вони в чорно-му легкому одязі, через плече — біла, з тонкої тканини шаль, на лобі — традиційна темна чепка. Дисципліна десципліною: я не маю права нікого пропускати на борт. Але ті, що прийшли нас привітати, вже пахло допитлив. І вахтовий ітурман дає команду:

— Пропустити!

Задобити по трапу босі ноги — Фіджійці, індійці, японці. Фіджійців пізнаєш серед ін-ших відразу: правильні риси обличчя, кирпаті носі, на голові — кола дрібнокучерявого во-лосся, і всі худорляві.

Надвечір до трапу підійшла старенька, згорблена жінка.

— Як мені пройти до капітана? — зверну-лася до вахтового. Капітана не було, і вона заговорила з матросами.

(Далі буде).

ПОВЕРНЕННЯ
ДО ВИСОТИ

НАПЕРЕДОДНІ СПАРТАКІАДИ
ПЕДАГОГІЧНИХ ВУЗІВ

Вони вже кілька років серед кращих волейболь-них команд педагогіч-них вузів республіки. Якою почув от спортсменок:

— Легше здобути перемо-гу, аніж втриматися на заняттях висоти.

Це було тоді, як волейбо-лістки факультету фізично-го виховання Кіровоградсь-кого педінституту поперну-лися з республіканських змагань, заявивши на них четверте призове місце.

Незабаром команда кі-ровоградських волейболі-сток була вже на третьому місці (це торік).

І все ж минулий рік для спортсменок був не досить везучим: змінювались тре-нери, двічі тренувалися самостійно. І нерідко шану-вальники Інституту с'якої команді були стривожені, коли суперниця студенток виступали не лише на ви-шому технічному рівні, вони мали і кращу тактику.

А за останній час в обла-сті з'явилося кілька команд, сили яких майже однакові. Тому нерідко волейболістки, що мріяли про перше місце в області, несподівано тер-піли невдачу. І в такому випадку настрій спортсмен-ок змінювався. А він же є одним із факторів, що за-ощає перемогу.

Волейбол — гра колек-тивна. В ній дії одного спортсмена впливають на результат поєдинок команд. І тут якраз потрібна порада тренера. І коли спортсмени не чуять такої поради, ко-жен з них постійно думає не про кращий варіант нападу, а про те, щоб не допустити помилки. І дії гравців гублять волю, спортсмени починають себе невпевнено.

ВОЛЕЙБОЛ

В неділю — мандрівка за місто.

На фото: спортсмени проф-техучилища № 6.

Фото В. КОВПАКА.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ

Кіровоградський орден Трудового Червоного
Прапора завод сільськогосподарських машин
«Червона зірка»

ПРИЙМАЄ НА РОБОТУ

за комсомольськими путівками райкомів і міськ-комів комсомолу молодь (чоловіків і жінок), які досягли 18-річного віку, на такі спеціальності; формувальники машинної формовки, штампувальники, обрубники на наждачних верстатах, стержньовики, слюсарі по ремонту промислового обладнання, слюсарі-модельники, слюсарі-інструментальники, слюсарі-монтажники, слюсарі-складальники, свердлувальники, токарі, електрозварники, електромонтери, трактористи, водії електрокарів, фрезерувальники, робітники без спеціальностей.

Умови прийому

Оплата праці робітників проводиться за поча-сово-преміальною, відрядною і відрядно-преміаль-ною системами.

Особам, що не мають професії, завод органі-зує навчання по вибраних спеціальностях. За час навчання оплата праці згідно положення про уч-нівство, тобто учні при навчанні професіям робіт-ників, що оплчуються відрядно, одержують зар-плату за виготовлену продукцію за відрядними розцінками і доплату унівських до 47 карбован-ців, а при навчанні професіям, що оплачуються почасово, — від 45 до 60 карбованців на місяць з залежності від тривалості строку навчання і ви-браної спеціальності.

Однак нам надається гуртожиток. Молоді, що прибула на завод за комсомоль-ськими путівками, надается можливість без від-риву від виробництва одержати середню освіту у заводській школі робітничої молоді, а також спе-ціальну середню чи вищу освіту на вечірньому відділенні машинобудівного технікуму та інститу-ту сільськогосподарського машинобудування.

Завод організує допомогу для тих, хто го-тується до вступу у вказані середні й вищі учбо-ві заклади.

Для відпочинку молоді при заводі є спортивний клуб, стадіон, турбаза, Будинок культури і клуб, профілакторій.

За довідками звертатись у місцеві міськкоми (райкоми) ЛКСМУ, а також за адресою: м. Кіро-воград, вул. Київська, 8, завком ЛКСМУ заводу «Червона зірка». Телефони: 2-94-7-33; 2-94-5-34.

ДИРЕКЦІЯ
ЗАВКОМ КОМСОМЛУ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони:
секретаріату — 29-33-55, відділу пропаганди —
29-33-66, решти відділів — 29-33-55.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.